

Tófalvi Előd

A ROPOGÓS PANÍR

Nem megy magamtól, kényszeríts,
hogy itt hagyjam ezt a várost.
Fülemben szelek, sehol dal,
megdőltem annyi melegrekorddal.
Születtem egy nap kétszer is.
Halkulok, megrázott kerti csengő.
Sirályok szalámit szendvicsekből.
Nem megy magamtól, kényszeríts.

Nem megy magamtól, kényszerítsd,
hogy itt hagyjak veszni tévét, könyvet.
Nem ingyen kérlek, nő a fű,
pizza sajttal, bükkfa, lomb és kikerics.
Nincsen még, de vidd a lányom.
Királyok vérében csizmalábnym.
Nem megy magamtól, kényszeríts.

Nem megy magamtól, kényszeríts,
ahogy kényszerrel telt a kétezer,
mi mással, nincs kiért létezel.
Meggyőztek téged is, cimbalom,
vörös vértest közt kardhal úszkál.
Ki szétszedett, most összerak,
gesztenyém gurul szét Andalúznál.
Felejtet, hogyan kell kényszeríts.

A MAINZI ÉRSEK

Első Ottó majdnem kiérdemelte magának
a második Ottó címet is, annyira jó császár volt.

Övéi voltak a dánok, a longobárdok, a csehek,
de első Ottóé lehetett volna
hegycsúcs tébolya és völgy zsákmányai,
a jövő tompasága, a kések éle,
minden perc és folyó, ami csak folyni képes,
minden firmamentum,
vágyott és kevésbé vágyott titulus.
Ő lehetett volna a negyedik,
akár ötödik Ottó, a medvebörgyűjtő,
vagy a hatodik futásban győzedelmeskedő,
a hetedik folyóba fulladó,
a nyolcadik a párbajok és lovagi tornák mestere,
a kilencedik, aki lándzsát szúr a tengermélyi halakba,
vagy mondjuk a tizedik, de olyannyira tizedik,
hogy az már átdöfne egy vadtulkot,
gróf, herceg és kispalota,
a végtelen Ottó,
a német-római pislogás királya.

Első Ottó gyerekszobája
első, de nem utolsó Henrik
és első, de egyetlen Matilda miatt
hol gyönyörű szántók oldalán,
hol szédelő bükkök és fenyők között,
hol kastélyokban volt megtalálható.
Henrik és Matilda
kastélyról kastélyra hordozta kisfiát
sáncároktól csigalépcsőkön át,
hogy hozzászokhasson, amihez sosem lehet hozzászokni,
kitanulhassa gyógyerejű források helyét,
farkas és vadbölény szokásait,
a nép fűgét és olaját.

Első Ottó tekintetével aszalt fűgét a birodalomnak,
összeszoruló tenyeréből olívaolaj csordogált,
de ő is kezével volt kénytelen kopogtatni.
A faragott ajtók, amik sosem nyíltak ki előtte,

a gyermekkor mohaágyában rohadtak halomban,
mígnem az uralkodói udvarban megülték a fiatalság torát.
Szolgák sorakoztak szláv földről,
velük szemben nagyurak a környező dombságok lepedőiről,
győzött és győzhetetlen találkozott,
föl sem fogták, mit beszéltek nekik.
Hordták az urak elé az önkielégülés főzelékét,
a zsarnokság sültestálait.
Sosem látott giliszták kúsztak elő mellkasukból,
desszertnek magukat szolgálták fel a bátrabbak.

Reggel a lakomáról megmaradt főtt tojasukat ették fel a tyúkok,
ez ám a kalcium, ez ám a pompa,
Ottó a ház falához bújt,
öklendezte esküvőjét.
A fák bálnafogai neki fodrozódtak.
A rabnő szőlőszemébe nézett.
A kastélytó vize takarta a testét,
törekenysége körvonalait,
de nem fedte a barlangi láncokból rakott hajkoronáját.
A csillagködöt, ami lassan kiemelkedett
diófák recsenései követték.
Ottó a kastélytóban fürdőzők büntetését feledve nézte őt.
Latyakosak lettek a ki nem nyílt virágok bimbói,
a rabnő is nézte Ottót, aki rögtön beléje olvadt.

Mint akinek a nyelvét vágják, mindenki hallgatott.
Domboldal hasában új domboldal feszült.

Miféle baj lehet, amiből érsek születik majd,
persze első Ottó – aki első alkalommal lépte túl
a bogáncsos zöldhatárt, a kastélyok hektárföldjeit,
hogy a szláv rabnő magába oldhassa
a tizenötéves kamaszt, és a liudolfokat,
és hordja, hordja a bajt, liudolfi Vilmost,
vigye magával szolgálatba, vigye a hegyekbe, örömtáncre is,
a német-római pusmogás dombjain, hogy

első Ottó első Vilmosa, már születése előtt nyájasan lemondjon uralkodása jogáról, sosem tanult illemről és gesztusairól a birodalom javára, és magába szívja a Rajna menti érsekség felgyülemlett földi hányadékát és salakanyagát – nem erre gondolt.

Első Ottó egy szöveges feladat mondatai mögött kereste kastélytoba ömlött önmagát, de csak hervadó virágokat és kicsorbult vázákat volt kénytelen ide-oda pakolgatni, nyugtatta bár az illadás, mert így nevezte, ami beléje áramolt a nőből, fejfájással ébredt.

Tudta, már napok óta tudta,
hogy vázák vannak, és virágok vannak,
de hol van ő, és merről jön ez az illadás?
Ha egy vázába három virágot tesz, öt virág marad váza nélkül.
Ha egy vázába hét virágot, három váza megmarad.
Mennyi virág és mennyi váza?
Utolsó órájában is csak erre gondolt,
az egyszerű feladványra.

